

Els populars guanyen per primera vegada unes eleccions al País Valencià

El món a l'inrevés

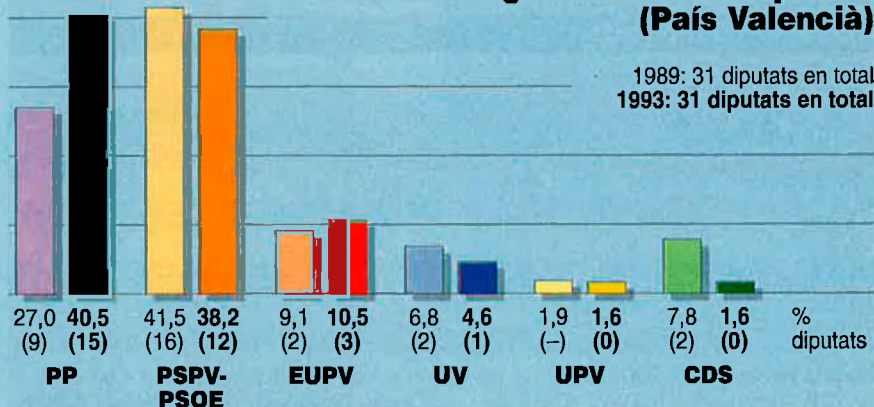
Al País Valencià els dos partits majoritaris invertien els resultats estatals. El Partit Popular hi era la formació més votada. Mentre que el PSOE baixava en quatre diputats, Unió Valenciana en perdia un i el seu president, González Lizondo, posava el seu càrrec a disposició del partit.

La nit electoral va resultar freda al País Valencià. D'una banda la meteorologia, una bona part del territori es va veure envoltat per una petita borrasca, de l'altra els resultats, que no van permetre cap força política mostrar-se excessivament eufòrica ni emocionada. L'emoció més forta, de fet, va ser la indignació dels 1.300 electors de la ciutat de València que no apareixien en les llistes electorals i es decidiren a presentar denúncies a la policia i a protestar iradament davant els col·legis electorals. La Junta Electoral de la circumscripció afectada per les irregularitats en el cens va decidir donar una oportunitat a aquells que havien vist frustrades les seues ganes de col·laborar en les eleccions amb més participació en els últims anys. Una mesa electoral d'urgència va quedar constituïda a l'Avinguda del Cid de la capital valenciana i va estar oberta des de les nou de la nit fins a les dotze i mitja. L'èxit de la mesura, malgrat la publicitat feta a la televisió i la ràdio, no va ser excessiu. Només 170 electors es desplaçaren fins a la mesa extra.

El signe polític valencià era diferent a l'espanyol, però les eleccions eren a les Corts estatals i ningú no ho oblidava. Això impedia al partit més votat, el Partit Popular, festejar un augment més que significatiu, de 9 a 15 diputats i, pel contrari, atorgava als representats socialistes la facultat de congratular-se amb la moderada victòria estatal, tot i que al País Valencià l'electorat els havia castigat durament amb la pèrdua de quatre diputats (un total de 12 enfront dels 16 representants triats en les generals del 89).

En la resta de forces amb representació parlamentària el ball de diputats era menys destacat, però molt significatiu. El CDS s'enfonsava totalment, perdia els dos diputats que tenia fins ara. Vicent Vera, alcalde de Sueca i cap de llista centrista per València, reconeixia ja a les

Percentatge i nombre de diputats (País Valencià)

Les frases de la nit

Joan Lerma (PSOE): "Cal estar molt satisfet del resultat".

Narcís Vázquez (EU): "Molts ciutadans que ens haurien votat no ho han fet per la presió brutal del bipartidisme".

Vicent Vera (CDS): "Agraïm la confiança que han dipositat en nosaltres".

José M. Chiquillo, (UV): "La vida continua".

J. M. García Margallo (PP): "Som massa joves per a estar tristos, massa vells per a plorar".

nou de la nit que el veredict de les urnes era inapel·lable. Amb una dicció tumultuosa, Vera suava i agràia la confiança dels qui els havien votat, segons les últimes dades, l'1'65 % dels electors valencians.

Esquerra Unida i Unió Valenciana encaraven canvis ben diferents: els regionalistes veien confirmat el que ja es cantava setmanes abans de les eleccions, que els populars absorbirien una bona part del seu electorat. Vicent González Lizondo, president regional del partit, tornava a quedar-se tot sol al Congrés dels diputats, els regionalistes havien perdut un diputat. Des de la Sala Xúquer, on el partit s'havia concentrat repetint el lloc triat en les darreres eleccions autonòmiques, Lizondo era contundent i afirmava que els valencians havien perdut l'oportunitat de consolidar una minoria valenciana a Madrid. Esquerra Unida, per la seua banda, va canviar l'Hotel Inglés dels darrers comicis autonòmics per un altre hospedatge, l'Hotel Conqueridor. Contents per haver pujat de dos a tres diputats, l'alegria era moderada. Una altra volta, el País Valencià anava en contra de les línies que marcava la resta de l'estat. El nou diputat, guanyat per la cir-

València: 16 diputats

	Vots (%)		Diputats	
	1993	1989	1993	1989
PSPV-PSOE	37,1	40,1	6	8
PP	37,9	24,3	7	4
UV	7,6	11,5	1	2
EUPV	11,5	9,9	2	1
CDS	1,4	6,5	-	1
UPV	2	2,3	-	-

Diputats electes: PSPV-PSOE: Ciprià Ciscar, Vicent Albero, Antoni Asunción, Jaume Castell, José M. Mohedano, Adela Pla. PP: Leopold Ortiz, José M. García, José R. Pascual, Eva Amador, Ignacio Gil, Gerardo Campos, Guillermo Martínez. UV: Vicente González Lizondo, José María Chiquillo. EUPV: Ricardo Peralta, Presentación Urán, Maruja Sornosa, Joan Ribó.

Alacant: 10 diputats

	Vots (%)		Diputats	
	1993	1989	1993	1989
PSPV-PSOE	39,8	43,7	4	5
PP	43,6	29,4	5	3
CDS	1,9	9,9	-	1
EUPV	10,3	8,9	1	1
UPV	1	1,0	-	-
UV	0,6	0,6	-	-

Diputats electes. PSPV-PSOE: Josep V. Bevia, Albert Pérez, M. Teresa Sempere, Lluís Berenguer. PP: Federico Trillo, Luis F. Cartagena, José Cholbi, Diego Such, Julio de España. EUPV: Narcís Vázquez.

Castelló: 5 diputats

	Vots (%)		Diputats	
	1993	1989	1993	1989
PSPV-PSOE	39,6	41,6	2	3
PP	44,9	33,9	3	2
CDS	2	8,8	-	-
EUPV	7,1	5,5	-	-
UPV	2,1	2,5	-	-
UV	1,7	1,3	-	-

Diputats electes. PSPV-PSOE: Francesc Arnau, Ofèlia Soler. PP: Joan Costa, Gabriel Elorriaga, M. Carmen Pardo.

cumscriptió de València, era un dels dos que augmentava el còmput estatal, poca cosa per a les esperances dels d'Anguila. En qualsevol cas, a Ricardo Peralta, número 1 per València, el dominava l'alegria de saber que al País Valencià havien augmentat més del 20% de vots.

La nit electoral donaria arguments i opinions per a tots els gustos. Les primeres enquestes, realitzades sobre l'opinió que un nombre seleccionat de ciutadans, donava a diverses empreses no s'equivocarien massa dels resultats definitius. La

de Sigma Dos, pagada per Telc 5 i la Cadena 100, era l'única que donava dos diputats a Unió Valenciana i s'hi aferraven contundentment González Lizondo, des del Xúquer Palace, i Héctor Villalba, diputat autonòmic pels regionalistes, des del plató de Canal 9 que compartia amb Pasqual Mollà, d'Esquerra Unida, Manuel Tarancón, pel Partit Popular, i Ricardo Pérez Casado, pels socialistes.

Les diferents aparicions televisives de Corcuera, a Madrid, i de Francisco Granados, delegat del govern, des de Valèn-

cia, van posar fi a les esperances dels regionalistes. A les dues de la matinada, Josep Maria Chiquillo, número dos al Congrés encara escoltava la ràdio "per si de cas passava com en les últimes legislatives, on el segon escó nostre es va decidir en l'últim moment i per un nombre escàs de vots". Lizondo, taciturn, compartia la barra amb alguns coneguts, naufrags en una sala pràcticament buida: ja havia fet córrer la seua decisió de posar el seu càrrec de president del partit a disposició d'una assemblea general.

Els dos partits més votats presentaven una imatge contradictòria. Els socialistes afrontaven amb bona cara, des del primer moment, el seu contacte amb el públic i la premsa. Pérez Ferré, secretari d'organització, forçava el somriure i es felicitava per l'èxit democràtic, per l'alta participació, per la tranquil·litat del dia... aguantant el pal fins que Joan Lerna, secretari general dels socialistes valencians, va poder sortir al públic amb la tranquil·litat de la victòria ja coneguda. La gran pèrdua al País valencià, el descens a les tres circumscripcions, la possibilitat de poder perdre la Generalitat, no comptaven per a res: Madrid estava segura.

Els populars, més temerosos, guardaren els rostres més importants fins a la mitjanit. Vicent Sanz, vice-president regional del partit, donava la cara en els primers moments. L'Alameda Palace, seu tradicional del Partit Popular en les conteses electorals, s'omplia de seguidors en roba de diumenge. Les cares de la patronal es deixaven veure: Arturo Virosoque, vice-president de la CEV, Luis Espinosa, secretari, Sáez Merino, i també, inevitable, Jesús Barriachina, el gran animador de la "gent de bé" de la capital valenciana. Sanz no parava i feia comentaris al·lusius a la jornada esportiva: després d'Induráin i la *maglia rosa*, Bruguera i el Roland Garros i la victòria del València contra l'Espanyol li tocava al PP en la seua lluita particular contra el PSOE.

Bipartidisme. Aquesta era la paraula dimoni que Pasqual Mollà, amb una corbata roja i lluent sobre una camisa rosa també lluent que semblaven no coartarlo gens ni mica, i Héctor Villalba, aliat de circumstàncies, pronunciaven una vegada i altra des de la pantalla de Televisió Valenciana: "El bipartidisme, un acord entre les dues grans forces, en definitiva, havia actuat com un fre imponent sobre la llibertat del vot dels ciutadans". Pérez Casado i Tarancón coincidien a dir que havien estat els ciutadans

els qui s'havien decantat lliurement cap a aquesta correlació de forces.

Passada la mitjanit, els candidats populars arribaren a l'Alameda Palace. Les frases victorioses: "És la primera vegada que una força de centre-dreta guanya unes eleccions a la Comunitat Valenciana", no tenien prou coratge. La satisfacció de Leopold Ortiz, de Pedro Agramunt, no podia ocultar la resistència de Rita Barberà, alcaldessa de València, a donar fe a la realitat evident. Barberà in-

PSPV-PSOE: atmosfera de Montecristo

A la seu del PSPV-PSOE s'havien abolit les classes. Des de les primeres hores del 6-J, sense distinció de càrrec o sexe, treballava la militància més destacada al costat de la més insignificant, si és que es pot ser socialista i insignificant. Només tancar-se els col·legis electorals, la maquinària va començar a

telèfon i comparteix l'acció amb Xavier Albiol, director general de Relacions Institucionals, i altres destacats militants. Una xarxa d'informadors els notifica l'evolució electoral als pobles.

Les primeres dades es consumeixen amb voracitat i les cares, de tan verticals, són un homenatge a El Greco. A mesura que la nit i els resultats avançaren, els rostres anirien descrivint una progressió tendent a la circumferència. A les 9 apareixen Clementina Ródenas, Vicent Albero i alguns consellers autonòmics, i Joan Lerma ix per primera volta de la cabina, i aquest gest insufla la primera tranquil·litat a l'afició. Mitja hora més tard el president, que també és humà, visita el lavabo, i això, sense pretendre-ho, marca el punt d'inflexió de la nit. Una provisió de pizzes i entrepans irromp a la seu i són rebuts amb entusiasme i devorats amb la mateixa voracitat que les dades que van arribant amb més claredat. A les 10 Lerma encén el segon havà i és secundat massivament excepte testimonis marginals que es refugien al balcó. Es forma una tempesta seca de fum de Montecristo que mitja hora després rebenta en eufòria. Al voltant de la taula del president Lerma es genera molta activitat quan arriben les primeres dades optimistes: una forquilla de 156-165 diputats per al PSOE en tot l'estat.

El president, el candidat Ciscar, que compareix sense parar davant la premsa, i l'equip electoral segueixen les informacions que subministren els diferents canals televisius amb un silenci molt radical. La cabina comença a recobrar el control de la situació i el color torna a ocupar els rostres. Els resultats per comunitats autònomes són aplaudits o xiulats amb esportivitat, però quan arriben notícies sobre el resultat obtingut al País Valencià, al 30% de l'escrutini, un impacte de gel penetra en l'ànim del personal: la dreta, després de molts anys, supera els socialistes. El malestar ocasionat és ràpidament diluït entre la eufòria general quan apareixen el ministre de l'Interior i la ministra Portaveu amb les dades que corroboren la derrota del PP en l'estat. Sense ser, potser, extrapolables, els resultats del PP al País Valencià insinuen abans de la mitjanit un nou perfil de govern autonòmic. I aquest punt amarg va dilatant-se en la boca.

Miquel Alberola

Els socialistes valencians estan satisfets amb els resultats. RAFA GIL

sistia que alguns percentatges encara podien ser significatius i es recollia en el silenci.

Era el mateix silenci que envaïa els nacionalistes d'Unitat del Poble Valencià. Sense representació parlamentària, la UPV quedava fora dels grans recomptes de les enquestes. Ja de matinada, però, s'obria un petit llum de confort. Amb les primeres dades, la UPV havia pujat lleugerament el seu percentatge de vots. Pere Mayor, secretari general, declarava que el resultat de la campanya podia qualificar-se de positiu i que havia estat un molt bon assaig per a les properes autonòmiques.

Seran en 1995. El panorama valencià, profundament trasbalsat després de la nit del diumenge, augura unes eleccions més que mogudes. Amb els socialistes a la baixa i els regionalistes en franca crisi, la dreta estatal tindrà l'oportunitat de repetir, amb més garanties l'assalt que ara ha fallat a Madrid. Si és que conserven les forces.

Jordi Sebastià (Amb informacions de D. Hermosilla, I. Pellicer i V. Lafora)

accelerar-se de manera frenètica. Al vestíbul la incertesa es feia irrespirable, i la cara dels funcionaris del partit ho reflectia amb una fidelitat impagable. Un monitor de televisió connectat a Canal 9 ofería els primers sondejos amb auguris poc prometedors. Dins, en canvi, al despatx del coordinador provincial Antoni Castro, sintonitzaven TVE en un Philips estereofònic, el comandament a distància del qual estava en la mà del secretari general Joan Lerma. El despatx era la cabina de control de la nau socialista valenciana, que en aquells moments, si hem de transcriure els rostres, anava més cap a la col·lisió que a la coalició. Ciprià Ciscar era l'únic que tenia bon color, potser perquè anava el primer de la candidatura. Joan Antoni Lloret, que jugava amb el número 7 a la llista, deambulava com ànima en pena, com una pilota perduda, per bé que era encoratjat pels seus companys de projecte. Lloret, damunt, estava doblement acorralat: mentre ell esperava l'escó, la dona esperava un fill. No lluny d'allí, en una àmplia sala habilitada per a l'ocasió, el vice-president de les Corts Valencianes, Vicent Soler, s'amorra al